

[Arentoft]

da verden har rundet 3.000 reaktorår, skulle vi altså i gennemsnit have haft mellem 5 og 13 kernenedsmeltninger allerede. OOAs opfattelse er rent vrøvl, for selv OOA vil vel ikke påstå, at der er sket nedsmeltninger indtil nu. Og det er altså baseret på reelt 3.000 reaktorår.«

Sikkerheden er altså i orden, og derfor skal befolkningen ikke frygte de planer, der er udarbejdet, med forslag til 16 egnede steder i Danmark. Men der skal saglig information til, og det skal jeg komme tilbage til.

Man kan i den forbindelse stille spørgsmålet, om ikke udbygningen af konventionelle kraftværker og vindkraft og olie og naturgas kan dække Danmarks energibehov så længe, at den nye type kraftværker, de såkaldte fusionsværker, kan nå at komme i drift. Man har hidtil regnet med år 2020, men meget taler for, at det kan ske allerede inden dette århundredes udgang. Man har allerede forsøgsanlæg, det såkaldte JET-anlæg, og forsøgsanlæg i USA.

Fordelen ved fusionsværkerne er, at de er totalt ufarlige. De bygger ikke på kædereaktioner som de nuværende fissionsværker, men på, at man sætter stoffer sammen. Disse stoffer kan man skabe af havvand, og det vil sige, at der er uanede råstofmængder. Og der kan aldrig ske en eksplosion, for så snart man fjerner et af stofferne, holder processen op. Derfor mener jeg, at man skal støtte forskningen i fusionsenergi.

Vedrørende opbevaringssikkerheden er jeg ikke i tvivl om, at med indsmeltning i glas og stål og deponering i salthorste kan det gøres på fuldt betryggende måde. Det er i orden, at man fortsætter med forskellige undersøgelser for at finde de bedst egnede steder, og som det blev nævnt af en ordfører, er det jo meget små mængder.

Derfor kan vi tilslutte os miljøministerens redegørelse.

Naturligvis skal vi have en folkeafstemning. Som jeg sagde, ville jeg komme tilbage til begrebet information, som jeg finder er så vigtigt. Jeg vil gerne understrege ordet »saglig« information. Det er en af fordelene ved en folkeafstemning, at man har en passende forberedelsestid, normalt et halvt års tid, hvor man virkelig kan give saglig information. Dernæst er det personlig stemmeafgivning, som går på tværs af partiskel og al den slags ting, så man virkelig får et billede af,

hvad det er, befolkningen ønsker. Derfor kan vi også bakke en folkeafstemning 100 pct. op.

Lone Dybkjær (RV):

Ja, så skal vi have endnu en deldiskussion om a-kraftproblemstillingen.

Jeg vil godt som indledning sige, at for os har der med henblik på stillingtagen til a-kraft hele tiden været tale om samlede vurderinger. Det vil jeg godt understrege. Det er nogle samfundsmæssige, strukturelle, miljø- og sikkerhedsmæssige, forsyningsmæssige, sårbarhedsmæssige, befolkningsmæssige osv. samlede vurderinger.

Dette være sagt som indledning til diskussionen, som kun omhandler affald, placering og sikkerhed, også som en understregning af, hvad jeg tidligere har sagt, men hvor jeg somme tider får at vide, at det har jeg sandelig ikke sagt, nemlig at selv om man løste affalds- og sikkerhedsproblemet, så var det for vores vedkommende ikke ensbetydende med et ja til a-kraft. Der er en lang række forudsætninger, der skal være i orden, for at vi vil sige ja til a-kraft.

For at gå til konklusionen med det samme vil jeg sige, at vi mener ikke, at vi skal have a-kraft i Danmark, med den viden, vi har, og det må naturligvis være den viden, vi har i dag. Vi mener, at a-kraften nu bør tages ud af energiplanlægningen. De forskellige rapporter, der er kommet, har ikke for os ændret på den sag, også fordi rapporterne selvfølgelig ikke, hvad vi jo sagde på forhånd, har givet tilfredsstillende svar på de spørgsmål, der er stillet.

Så til den konkrete del af diskussionen, nemlig placeringen, sikkerheden og affaldet.

Som indledende bemærkninger vil jeg sige generelt om redegørelsen, at jeg tror ikke, at miljøministeren har haft mulighed for at gøre den bedre. Når det så er sagt, vil jeg sige, at jeg synes, at redegørelsens hovedlinje er, at nu skal vi ikke gøre det særlig dramatisk. Det har jeg såmænd ikke noget imod at man ikke gør, jeg synes bare, man skal passe på, at man ikke får stillet de problemer, der rent faktisk er, tilstrækkelig skarpt op, samtidig med at man prøver på at afdramatisere det hele. Jeg synes altså ikke, man har fået en tilstrækkelig konkret behandling af problemerne i den redegørelse, vi har her.